

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobců: **a) K. B.**, zast. Mgr. Josefem Bedečem, advokátem se sídlem Chebská 52, Karlovy Vary, **b) H. B.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 88, Karlovy Vary, o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 3. 2023, č. j. 55 A 10/2022-67,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu stěžovatele a žalobkyně b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2022, č. j. KK 892/SÚ/21-7.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Horní Slavkov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27. 7. 2021, č. j. 480/2021/HS/OVŽP-13, kterým byla dodatečně povolena půdní vestavba RD č. p. X, K.. Dodatečné povolení půdní vestavby se týkalo domu, který sousedí s nemovitostmi ve vlastnictví stěžovatele a žalobkyně b) (stěžovatelovy manželky), na kterých se nachází také jejich rodinný dům.

V tomto sousedním domě tak nově bylo vybudováno pět střešních oken směřujících na nemovitosti stěžovatele a žalobkyně b). V půdních prostorech vznikla nová mezonetová bytová jednotka, dům po stavebních úpravách disponuje celkem třemi bytovými jednotkami.

[3] Odvolání, ve kterém stěžovatel a žalobkyně b) namítali, že budou v míře nepřiměřené místním poměrům vystaveni imisím spočívajícím zejména v obtěžování pohledem a hlukem, a domáhali se zrušení dodatečného stavebního povolení, žalovaný zamítl.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[4] Stěžovatel i žalobkyně b) proti rozhodnutí žalovaného brojili žalobou u krajského soudu. V žalobě namítali několik pochybení správních orgánů. Nejprve se vymezili proti vadám procesního charakteru, které spočívaly v tom, že stavební úřad dle jejich názoru pozdě vyrozuměl účastníky řízení o zahájení řízení. Vadou obdobného charakteru mělo být také to, že stavební úřad po přerušení řízení nevyrozuměl účastníky, že se v řízení pokračuje, a neprovedl o tom záznam do spisu. Další vada správního řízení měla spočívat v tom, že účastníkům řízení nebylo umožněno vyjádřit se ke všem podkladům, ze kterých správní orgány vycházely. Poslední okruh námitek relevantních pro toto rozhodnutí se týkal nesprávného posouzení místních poměrů v souvislosti s hrozícími imisemi hlukem a pohledem v míře nepřiměřené těmto poměrům.

[5] Krajský soud žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem zamítl.

[6] V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že při přezkumu procesních vad je nutné posoudit, zda tyto vady mohly mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí. Ve vztahu k namítanému pozdnímu oznámení zahájení řízení tak krajský soud konstatoval, že tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí mít nemohla, jelikož stěžovatel byl o řízení řádně vyrozuměn a měl v něm možnost plně uplatňovat svá práva. Krajský soud pak dal stěžovateli zapravdu, že žalovaný pochybil, pokud nad rámec podkladů vycházel také z dalších zdrojů, ke kterým se stěžovatel nemohl vyjádřit, nicméně měl za to, že nejde o vadu s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k namítaným imisím pak krajský soud uvedl, že se správní orgány dostatečně zabývaly výkladem pojmu míry přiměřené místním poměrům a přiléhavě jej uplatnily na skutkové okolnosti případu. Krajský soud zdůraznil, že výklad tohoto pojmu musí vycházet ze znalosti místních podmínek, nemusí však být provedeno komplexní dokazování k tomu, kdo ze sousedů má jaký výhled z oken. Krajský soud dále uvedl, že nelze předpokládat, že by stěžovatel byl rušen pohledem nějak významně. Ve vztahu k obtěžování hlukem pak soud zhodnotil, že hluk ze schodiště či zadního vstupu není relevantní, neboť schodiště nebylo předmětem právě vedeného řízení o dodatečném povolení stavby.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně b) a žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů jím podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[8] V kasační stížnosti stěžovatel v zásadě vymezil tři oblasti, ve kterých se podle jeho názoru krajský soud dopustil pochybení. V první řadě stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost měla být dána tím, že krajský soud nereagoval na žalobní bod týkající se nesprávného procesního postupu stavebního úřadu při přerušení řízení o dodatečném povolení stavby. Dále měl stěžovatel za to, že se krajský soud dopustil nesprávného posouzení právní otázky, které způsobuje nezákonnost napadeného rozsudku. Toto nesprávné posouzení mělo spočívat v tom, že krajský soud považoval za pochybení žalovaného skutečnost, že vycházel nad rámec podkladů stavebního úřadu také z územního plánu, ze snímků katastrální mapy a z internetových mapových prohlížečů, ale dospěl k závěru, že tato vada nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jako poslední vadu způsobující nezákonnost napadeného rozsudku stěžovatel označil to, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, neměla oporu ve spisu, resp. s ním byla v rozporu. Rozpor pak měl spočívat v tom, že správní orgány a následně i krajský soud nesprávně posoudily, zda v důsledku dodatečného povolení budou na pozemek stěžovatele vnikat imise spočívající v obtěžování pohledem a hlukem v míře nepřiměřené místním poměrům, neboť řádně a úplně neposoudily otázku místních poměrů.

[9] Ke kasační stížnosti se vyjádřila také žalobkyně b), která se s jejím obsahem i s návrhem na zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení ztotožnila.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a ztotožňuje se s napadeným rozsudkem. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nevypořádání části uplatněného žalobního bodu, k níž musí přihlídnout z úřední povinnosti i bez námítky. Nepřezkoumatelnost je však ve své podstatě vyhrazena pouze těm nejzávažnějším vadám. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, kde konstatoval: „Naopak nelze považovat za nepřezkoumatelné takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění lze (byť i zohledněním celkového kontextu důvodů uvedených v odůvodnění) seznat, jaký názor krajský soud zaujal vůči důležitým skutkovým a právním otázkám podstatným pro rozhodnutí projednávané věci. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění krajského soudu je pouze stručné či argumentačně chudé, popř. že krajský soud nevyvracel každý dílčí argument uplatněný účastníky (osobami zúčastněnými na řízení).“ Soudy tak nemusí reagovat

na každou uplatněnou dílčí námitku, nezbytné však je, aby bylo z rozhodnutí možné seznat, jaký postoj zaujaly vůči otázkám podstatným pro rozhodnutí.

[14] Byť krajský soud explicitně nevypořádal námitku týkající se nesprávného procesního postupu po přerušení řízení o dodatečném povolení stavby, nelze tuto skutečnost považovat za vadu napadeného rozsudku způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Krajský soud se totiž jednoznačně vymezil proti námitce týkající se formálně nesprávného postupu oznámení zahájení řízení, který dle jeho názoru nemohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto neshledal důvod zabývat se uvedenou námitkou podrobněji. Na namítaný nesprávný postup při přerušení řízení pak lze uvedené závěry plně vztáhnout, jelikož se svou podstatou jedná o procesní pochybení stejného charakteru. Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že k přerušení řízení o dodatečném povolení stavby došlo na základě podání, kterým stavební úřad vyzval stavebníka, aby žádost doplnil o údaje a doklady, bez kterých by nebylo možné žádosti vyhovět. Konkrétně šlo o závazná stanoviska nebo vyjádření dotčených orgánů, projektovou dokumentaci a návrh kontrolních prohlídek na stavbě. Účastníkům řízení stavební úřad zahájení řízení oznámil až v okamžiku, kdy byly tyto doklady doplněny a bylo zjevné, že je možné zabývat se žádostí o dodatečné stavební povolení věcně. V napadeném rozsudku krajský soud jednoznačně vymezil, jaký zaujal postoj k námitkám týkajícím se tvrzeného nesprávného procesního postupu. Napadený rozsudek tak nelze označit za nepřezkoumatelný.

[15] Ve vztahu ke správnosti výše uvedeného posouzení této otázky krajským soudem Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu (viz např. rozsudek ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, případně z novějších rozhodnutí např. rozsudek ze dne 10. 8. 2022, č. j. 10 Afs 436/2021-29), kde opakovaně dospěl k závěru, že u vad procesního charakteru je nutné zabývat se tím, zda mohla mít vytýkaná vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Stěžovateli byla v průběhu správního řízení zachována veškerá procesní práva a správní orgány opakovaně reagovaly na uplatněné námitky. Krajský soud tak správně dovodil, že procesní postup správních orgánů nemohl zákonnost rozhodnutí ovlivnit. Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud uvádí, že dodržování procesního postupu nastíněného stěžovatelem by mohlo vést k nadbytečnému zatěžování potenciálních účastníků řízení v době, kdy ještě správní orgán nemá postaveno najisto, zda vůbec danou věc meritorně projedná. Tento závěr lze vztáhnout nejen k namítanému pozdnímu oznámení zahájení řízení, ale zejména k procesnímu postupu po přerušení řízení, které časově předcházelo (viz výše).

[16] V další části kasační stížnosti stěžovatel namítá, že byl porušen požadavek § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dle citovaného ustanovení nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí dána možnost vyjádřit se k jeho podkladům. Stěžovatel namítal, že mu bylo znemožněno vyjádřit se k podkladům, ze kterých dle vyjádření k žalobě žalovaný vycházel nad rámec správního spisu. Konkrétně se mělo jednat o územní plán obce, snímky katastrální mapy ve veřejném seznamu Katastr nemovitostí a internetové mapové prohlížeče znázorňující letecké i panoramatické pohledy posuzovaného území. Ve všech případech tedy šlo o veřejně dostupné zdroje.

[17] Již z prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu je patrné, že správní orgány územní plán v řízení zohledňovaly [viz část a) odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu

pokračování

a posouzení, „[z]da stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území“. Kopie relevantní části územního plánu byla také ve správním spisu obsažena. Posouzení územního plánu tedy nebylo nad rámec spisu a stěžovatel se k územnímu plánu měl možnost v průběhu řízení vyjádřit, neboť bylo patrné, že z něj správní orgány rovněž vycházely.

[18] Internetové mapové prohlížeče a katastrální mapy nepřinesly žádné nové poznatky ovlivňující skutková zjištění správních orgánů. Žalovaný z veřejně dostupných zdrojů nad rámec materiálů obsažených ve spisu ověřil, zda má již na základě nashromážděných podkladů komplexní přehled o konkrétních místních poměrech. Pokud měl za to, že již ze spisu jsou místní poměry dostatečně patrné, bylo by nadbytečné podklady, ze kterých nevyplývají žádné nové závěry ani stávající závěry žádným způsobem nerozporují, zahrnovat mezi podklady správního řízení. Stěžovateli však byla v průběhu celého správního řízení zachována možnost vyjádřit se k probíhajícímu řízení i jeho podkladům, k porušení uvedeného ustanovení správního řádu tak nedošlo. Podle Nejvyššího správního soudu postup žalovaného, který uvedené zdroje formálně neoznačil za podklady rozhodnutí, ani nelze považovat za chybný, zvláště pokud byly zmíněny pouze ve vyjádření k žalobě, nikoliv v rozhodnutí samotném.

[19] Ve vztahu k poslední uplatněné námitce týkající se nesprávného posouzení místních poměrů a případných imisí pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, kde dospěl k následujícímu závěru: *„Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí. Skutečnost, že na sousedním pozemku doposud nestála stavba, jejíž povaha umožní, aby někteří její uživatelé viděli na pozemek stěžovatelů či do oken jejich domu, nezakládá stěžovatelům právo na to, aby tento stav přetrvával i do budoucna.“* Dále pak z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že osoby, jejichž práva mohou být řízením dotčena, nemohou mít subjektivní právo na to, aby poměry v území byly navždy konzervovány a nemohly se měnit, neboť změny v území jsou přirozenou součástí vývoje společnosti, viz např. rozsudek ze dne 12. 9. 2008, č. j. 2 As 49/2007-191, č. 2479/2012 Sb. NSS, případně rozsudek ze dne 6. 3. 2020, č. j. 4 As 391/2019-32, kde soud zdůraznil také to, že vlastníci stávajících nemovitostí mají právo na ochranu pouze před excesivními zásahy, které je obtěžují nad míru přiměřenou místním poměrům. V případě zástavby rodinných domů je třeba poznamenat, že v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2019, č. j. 7 As 253/2018-42, platí: *„V rámci zástavby v intravilánu obce je zpravidla nemožné dosáhnout úplného soukromí, pokud jde o možný pohled do oken, na dvory či zahrad sousedních nemovitostí. Zbudováním dalších oken v 3. NP bytového domu směřujících na zahradu stěžovatelů a) a b) došlo nepochybně k výraznějšímu omezení jejich soukromí oproti předcházejícímu stavu. Žalovaný i krajský soud ovšem správně vyložili, že nastalý stav nepředstavuje ono mimořádné obtěžování, jež by převyšovalo přípustnou míru přiměřenou poměrům v dané lokalitě.“*

[20] V nyní projednávané věci je nesporné, že vybudováním nové bytové jednoty a s tím souvisejícím přidáním pěti střešních oken směřujících na pozemek stěžovatele může docházet k nahodilému narušení soukromí stěžovatele. Jak vyplývá z výše citované judikatury, změny v území je však nutné považovat za přirozenou součást vývoje

společnosti. Stávající vlastníci nemovitostí tak nemají ani nemohou mít právo zamezit jakýmkoliv změnám v jejich okolí, jelikož zvláště v zástavbách rodinných domů k těmto změnám v průběhu času bude zcela přirozeně docházet. Byť se tedy vlastníci nemovitostí mohou subjektivně cítit dotčeni na svých právech, na základě tohoto subjektivního vnímání by neměla být nadbytečně omezována vlastnická práva k okolním nemovitostem. Změny v území by však neměly vést k excesivním imisím, proti kterým jsou naopak sousedé chráněni. Zákonodárce tuto skutečnost vymezil pojmem *míra nepřiměřená místním poměrům* podle § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

[21] Klíčovou otázkou tedy je, zda stěžovateli hrozí v návaznosti na dodatečné stavební povolení imise spočívající v obtěžování pohledem a hlukem v míře nepřiměřené místním poměrům. Právě místní poměry byly dle stěžovatele posouzeny nedostatečně, s čímž se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Stavební úřad pro řádné posouzení otázky místních poměrů nařídil ústní jednání přímo na posuzovaném místě a v průběhu jednání pořídil fotografie, které se staly klíčovým pokladem pro jeho rozhodnutí. Místní poměry tak zjevně byly řádně zkoumány.

[22] Pokud žalovaný již šetření na místě neprováděl a rozhodl na základě podkladů obsažených ve spisu, nelze tento postup apriori považovat za nesprávný. Místní poměry totiž bylo možné hodnotit na základě podkladů pro vydání správního rozhodnutí, zejména fotografií pořízených přímo na posuzovaném místě. Žalovaný nadto ve vyjádření k žalobě uvedl, že se nejednalo o první jím vedené řízení ve věci těchto sousedních staveb, a i s ohledem na znalost místa oprávněnou úřední osobou nepovažoval za nutné provádět šetření na místě. Tomuto závěru nelze nic vytknout a provádění místního šetření by tak bylo nadbytečným. Žalovanému tak nelze klást k tíži, že ve věci rozhodl „od stolu“, jak uvádí stěžovatel, jelikož měl dostatek relevantních informací potřebných k řádnému posouzení místních poměrů i bez nutnosti fyzicky navštívit posuzované území.

[23] Vzhledem k tomu, že místní poměry byly správními orgány řádně zjištěny, zbývá posoudit, zda imise hrozící dodatečným povolením stavby dosahovaly míry nepřiměřené těmto místním poměrům. Jak již bylo uvedeno výše, nemovitosti stěžovatele se nacházejí v zástavbě rodinných domů, kde nelze nahodilé zásahy do soukromí zcela vyloučit. Podstatou věci pak není posouzení, kdo ze sousedů má jaký výhled a zda někdo nedisponuje výhledem nadmíru dobrým, ale pouze to, zda se hrozící imise svou intenzitou excesivně vymykají imisím dosavadním. Na nemovitosti ve vlastnictví stěžovatele mají v současnosti různě kvalitní výhled také vlastníci okolních nemovitostí. Stěžovatel tak není před nahodilým narušením soukromí zcela chráněn ani nyní. Tvrzení, že se umístění střešních oken vymyká charakteru dané zástavby, pro posuzovanou věc není relevantní, neboť je nerozhodné, zda je výhled na dotčené nemovitosti možný z běžných oken, či z oken střešních.

[24] Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelovo soukromí sice v návaznosti na dodatečné povolení stavby narušeno být může, nicméně lze předpokládat, že toto narušení bude spíše nahodilé a místním poměrům se vymykat nebude. Tento závěr podporuje mimo jiné poměrně velká vzdálenost stěžovatelových pozemků od nově umístěných oken. Zároveň je pozemek stěžovatele částečně oplocen a toto oplocení výhled na daný pozemek

pokračování

znesnadňuje. Případné imise by tedy neměly dosahovat míry nepřiměřené místním poměrům.

[25] Rovněž stěžovatelova námitka, že stavební úřad imise neposuzoval ve vztahu ke všem pozemkům ve vlastnictví stěžovatele, není na místě. Žalovaný totiž správně uvedl, že výhledu na stěžovatelův pozemek zčásti brání stodola, a ve zbytku lze i na ostatní části pozemků plně aplikovat závěry stavebního úřadu. Zároveň při ústním jednání bylo obtěžování pohledem namítáno jen k části pozemků. Žalovaný tak tuto námitku jednoznačně a správně vypořádal.

[26] Nejvyšší správní soud se také neztotožňuje s tvrzením stěžovatele, že správní orgány nevycházely z řádného a úplného posouzení místních poměrů a svou argumentaci založily na lichých důvodech. Nejvyšší správní soud odkazuje na svou konstantní judikaturu, viz např. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, v němž zdůraznil, že v souladu s dispoziční zásadou předurčuje obsah a kvalita kasační stížnosti obsah a kvalitu samotného rozhodnutí. Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že při posuzování místních poměrů stavební úřad vycházel z charakteru zástavby i výhledových poměrů zjištěných na místě a hodnotil i povahu dodatečně povolené vestavby, čímž se dostatečně zabýval otázkou místních poměrů. Stěžovatel s těmito závěry v kasační stížnosti nijak nepolemizuje, naopak jeho námitky zpochybňující řádné posouzení místních poměrů jsou zcela obecné a Nejvyšší správní soud jim nemůže přisvědčit. Z rozhodnutí je totiž zřejmé, že místní poměry byly posuzovány dostatečně a dílčí pochybení (například nesprávně uvedené číslo popisné sousední stavby) na tomto závěru nic nemění.

[27] Ve vztahu k imisím hlukem stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí nic nového, pouze rozporuje výklad pojmu místní poměry, který však byl Nejvyšším správním soudem potvrzen. Není tedy zcela zřejmé, v jaké souvislosti by k hlukovým imisím mělo docházet. Pokud stěžovatel hlukové imise dovozuje z užívání zadního schodiště a vchodu do nemovitosti, krajský soud správně uvedl, že tato otázka mohla být posouzena v řízení o povolení tohoto schodiště a vchodu, v dosavadním řízení tak již není relevantní. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s vypořádáním této otázky krajským soudem a v hodnocení případných hlukových imisí nespatřuje pochybení.

5. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ostatně žalovaný se sám práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 10. května 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu